

สรุปผลการศึกษาและข้อ เสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามในบทที่ 5 สามารถจำแนกตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษาออกเป็นกลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กัน และกลุ่มตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กันได้ดังนี้คือ

จากตารางที่ 6.1 ซึ่งสรุปผลการศึกษาของตัวแปรต่าง ๆ ใน 5 หัวข้อ โดยในหัวข้อสภาพทั่วไปของผู้เสียหาย ตัวแปรที่สัมพันธ์กันได้แก่ ระดับการศึกษากับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ อาชีพของผู้ถูกลักทรัพย์กับรูปแบบและประเภทของที่พิกอาศัย รายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนตัวแปรที่ไม่สัมพันธ์กัน ได้แก่ จำนวนสมาชิกในครอบครัวกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ รายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ รายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับรูปแบบและประเภทของที่พิกอาศัย รายได้ของหัวหน้าครอบครัวกับขนาดที่ดินของที่พิกอาศัย และสภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกลักทรัพย์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สาเหตุที่ตัวแปรหลายตัวไม่มีความสัมพันธ์กันในหัวข้อสภาพทั่วไปของผู้เสียหายอาจเนื่องมาจากมีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ได้แก่ ถึงแม้ว่าจะมีจำนวนสมาชิกหลายคนในครอบครัว แต่ถ้าสมาชิกออกไปทำงานนอกบ้านกันหมดโดยไม่มีคนเฝ้าบ้านเลย ก็อาจเป็นเหตุให้บ้านนั้นถูกลักทรัพย์ได้ หรือถ้าหัวหน้าครอบครัวมีรายได้มากแต่ถ้าไม่มีทรัพย์สินสิ่งของมีค่าในบ้านก็มีผลทำให้บ้านนั้นถูกลักทรัพย์น้อยลงได้ แม้แต่รายได้ของหัวหน้าครอบครัวก็อาจไม่ขึ้นกับรูปแบบและประเภทของที่พิกอาศัย แต่อาจขึ้นกับระดับการศึกษาหรือค่านิยมของคนในชุมชน และในด้านรายได้ที่ไม่สัมพันธ์กับขนาดที่ดินของที่พิกอาศัยอาจเป็นเพราะผู้ตอบแบบสอบถามไม่ได้ให้ข้อมูลด้านรายได้ตามความเป็นจริงเพราะเกรงว่าจะมีเรื่องการเสียภาษีมาเกี่ยวข้อง ส่วนด้านสภาพแวดล้อมข้างเคียงขณะถูกลักทรัพย์ที่ไม่สัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์อาจเป็นเพราะมีสภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ของสภาพแวดล้อมข้างเคียง เช่น มีการก่อสร้างในละแวกใกล้เคียงน้อยจนไม่อาจก่อให้เกิดค่าความสัมพันธ์ทางสถิติได้

ในหัวข้อทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับสภาพแวดล้อม ตัวแปรที่สัมพันธ์กัน ได้แก่ ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย ในหัวข้อลักษณะทางกายภาพของที่พักอาศัย ตัวแปรที่สัมพันธ์กัน ได้แก่ การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย และลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ส่วนตัวแปรที่ไม่สัมพันธ์กัน ได้แก่ สภาพแวดล้อมของบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ลักษณะการใช้ที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ลักษณะการใช้ที่ดินในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ และลักษณะกายภาพภายในบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์

สาเหตุที่ตัวแปรหลายตัวไม่มีความสัมพันธ์กันในหัวข้อลักษณะกายภาพของที่พักอาศัยอาจเป็นเพราะมีปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้อง ได้แก่ สภาพแวดล้อมของบ้านส่วนใหญ่ไม่มีต้นไม้ใหญ่ติดตัวบ้านหรือรั้วบ้าน เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในเขตชั้นในของ กทม. ซึ่งไม่ค่อยมีลักษณะเช่นนี้ ลักษณะที่ดินที่เด่นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยของผู้ถูกลักทรัพย์พบว่ามีจำนวนไม่มากที่อยู่ในย่านอุตสาหกรรมซึ่งมีความสัมพันธ์กับการเกิดคดีสูง ส่วนสาเหตุที่ลักษณะการใช้ที่ดิน, การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย และรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายอาจเนื่องมาจากตัวอย่างของแบบสอบถามมีขนาดเล็กเกินไป คำตอบที่ได้มาในแต่ละหัวข้อมีน้อยและไม่มีผู้ตอบในบางข้อ รวมทั้งอาจมีผู้ตอบแบบสอบถามหลายคนที่ไม่ได้ให้ข้อมูลที่ต้องการเกี่ยวกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย นอกจากนี้ในด้านรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย ขนาดเนื้อที่ดิน และลักษณะกายภาพภายในบ้าน เหตุที่ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ อาจเป็นเพราะมีปัจจัยอื่นที่มีความสำคัญมากกว่าเข้ามาเกี่ยวข้อง ได้แก่ การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้าน และการมีโทรศัพท์ในบ้านที่พักอาศัย เป็นต้น

สำหรับในหัวข้อการรักษาความปลอดภัยของที่พักอาศัย ตัวแปรที่ไม่สัมพันธ์กัน ได้แก่ การเปิดไฟทิ้งไว้ในบริเวณบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ การปิดประตูหน้าต่างในบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ การมีแสงสว่างจากโคมไฟฟ้าสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลัก

ลักทรัพย์ การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ และการมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ โดยสาเหตุที่ตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กันในหัวข้อการรักษาความปลอดภัยของที่พักอาศัย ได้แก่ การมีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การถูกลักทรัพย์เกิดขึ้นในขณะที่ทุกคนเข้านอนหมดแล้ว หรือไม่มีผู้อยู่อาศัยในบ้านในขณะที่เกิดเหตุลักทรัพย์ ปัจจัยเหล่านี้มีอิทธิพลทำให้เกิดคดีลักทรัพย์ถึงแม้ว่าจะมีสภาพแวดล้อมและการรักษาความปลอดภัยดังกล่าว

ส่วนในหัวข้อลักษณะทางสังคมของย่านที่พักอาศัย ตัวแปรที่สัมพันธ์กัน ได้แก่ ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ และตัวแปรที่ไม่สัมพันธ์กัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ซึ่งสาเหตุที่ตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กันในหัวข้อลักษณะทางสังคมของย่านที่พักอาศัย เนื่องจากผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีสัดส่วนของการช่วยเหลือระหว่างกันดีและไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในอัตราที่เกือบเท่ากัน

นอกจากนี้สาเหตุของการไม่สัมพันธ์กันของตัวแปรในหัวข้อต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นอาจมีสาเหตุมาจากผู้ถูกลักทรัพย์อาศัยอยู่ในย่านที่มีการเปลี่ยนแปลงของประชากรเพิ่มขึ้น และมีสัดส่วนของคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานต่อประชากรสูงขึ้นด้วย ซึ่งทางด้านฝั่งตะวันออกของ กทม. ได้แก่ ย่านพหลโยธิน วิชาวดีรังสิต ลาดพร้าว สุขุมวิท รามอินทรา และบางนา-ตราด เขต สน. ที่อยู่ภายในนี้คือ สน.คอนเมือง, คันนายาว, ลาดพร้าว, หนองจอก, ลำผักชี, ประเวศ และลาดกระบัง ส่วนทางด้านตะวันตกของ กทม. ได้แก่ย่านเพชรเกษม ซึ่งเขต สน.ที่อยู่ภายในนี้คือ สน.บางเสาธง, ภาษีเจริญ และบางมด

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อ	ตัวแปรที่สัมพันธ์กัน	ตัวแปรที่ไม่สัมพันธ์กัน
<p>1. <u>สภาพทั่วไปของผู้เสียหาย</u></p>	<p>1.1 <u>ระดับการศึกษา</u>กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้จบอาชีวศึกษาที่มีความต้องการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 63.2</p> <p>1.2 <u>อาชีพของผู้ถูกลักทรัพย์</u>กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ที่มีที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกแถว ผู้ประกอบอาชีพส่วนตัวมีที่พักอาศัยประเภทนี้ในอัตราสูงสุดร้อยละ 40.0</p> <p>1.3 <u>รายได้ของหัวหน้าครอบครัว</u>กับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ที่มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท ผู้ที่มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์จำนวนนี้ในอัตราสูงสุด ร้อยละ 46.2</p>	<p>1.4 <u>จำนวนสมาชิกในครอบครัว</u>กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ในจำนวนบ้านที่ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง บ้านที่มีสมาชิกในครอบครัว 10 คนขึ้นไปมีความต้องการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 62.5</p> <p>1.5 <u>รายได้ของหัวหน้าครอบครัว</u>กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่มีรายได้ไม่แน่นอนมีความต้องการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 80.0</p> <p>1.6 <u>รายได้ของหัวหน้าครอบครัว</u>กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ที่มีที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวสองชั้นขึ้นไป ผู้มีรายได้มากกว่า 7,000 บาท มีที่พักอาศัยประเภทนี้ในอัตราสูงสุดร้อยละ 30.8</p> <p>1.7 <u>รายได้ของหัวหน้าครอบครัว</u>กับขนาดที่ดินของที่พักอาศัย ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ที่มีขนาดที่ดินของที่พักอาศัย 50-100 ตารางวา ผู้มีรายได้ 6,001-7,000 บาทมีที่ดินของที่พักอาศัยขนาดนี้ในอัตราสูงสุดร้อยละ 37.5</p> <p>1.8 <u>สภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกลักทรัพย์</u>กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้มีสภาพแวดล้อมข้างเคียงของที่พักอาศัยระหว่างถูกลักทรัพย์ที่มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้านรวมทั้งงานสังสรรค์ในละแวกบ้านตลอดจนมีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและอื่น ๆ มีความต้องการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 100</p>
<p>2. <u>ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจกับสภาพแวดล้อม</u></p>	<p>2.1 <u>ทำเลที่ตั้งของสถานีตำรวจ</u>กับรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ที่มีที่พักอาศัยเป็นบ้านห้องแถวไม้และบ้านตึกแถว ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขต สบ. ขึ้นในของกทม. มีที่พักอาศัยประเภทนี้ในอัตราสูงสุดร้อยละ 11.0 และ 28.1 ตามลำดับ</p>	
<p>3. <u>ลักษณะทางกายภาพของที่พักอาศัยของผู้เสียหาย</u></p>	<p>3.1 <u>การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย</u>กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้มีที่พักอาศัยที่ใช้ประโยชน์เป็นบ้านพักอาศัยอย่างเดียวมีความต้องการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 59.8</p> <p>3.2 <u>ขนาดเนื้อที่</u>ที่ดินของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย ในจำนวนผู้ที่มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท ผู้มีขนาดที่ดินของที่พักอาศัย 201-400 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจำนวนนี้ในอัตราสูงสุดร้อยละ 60.0</p>	<p>3.4 <u>สภาพแวดล้อมของบ้าน</u>กับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้มีสภาพแวดล้อมของบ้านที่มีต้นไม้ใหญ่ติดครัวบ้านและต้นไม้ใหญ่ติดคิ้วบ้าน ต้นไม้ใหญ่ติดคิ้วบ้านและมีต้นไม้คลุมบ้านมีความต้องการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 100</p> <p>3.5 <u>ลักษณะการใช้ที่ดินที่เคาน์ไบริ</u> ครอบรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้มีที่พักอาศัยอยู่ในย่านอุตสาหกรรมมีความต้องการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 71.4</p> <p>3.6 <u>ลักษณะการใช้ที่ดินที่เคาน์ไบริ</u> ครอบรอบ ๆ ที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ ในจำนวนผู้ที่มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท ผู้มีที่พักอาศัยอยู่ในย่านอุตสาหกรรมมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์จำนวนนี้ในอัตราสูงสุดร้อยละ 50.0</p>

หัวข้อ	ตัวแปรที่สัมพันธ์กัน	ตัวแปรที่ไม่สัมพันธ์กัน
<p>3. <u>ลักษณะทางกายภาพของที่พักอาศัยของผู้เสียหาย (ต่อ)</u></p>	<p>3.3 <u>ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่มีรั้วหรือกำแพงบ้านเป็นคอนกรีตทึบและมีลวดหนามสูงหรือมีเหล็กค้ำ มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 80.0</p>	<p>3.7 <u>การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย</u> ในจำนวนผู้มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท ผู้ที่ใช้น้ำใช้ประโยชน์เป็นที่อยู่อาศัยอย่างเดียวย่อมมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจำนวนนี้ ในอัตราสูงสุดร้อยละ 40.7</p> <p>3.8 <u>รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่ที่พักอาศัยเป็นบ้านทาวน์เฮาส์มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 70.0</p> <p>3.9 <u>รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหาย</u> ในจำนวนผู้มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท ผู้ที่ที่พักอาศัยเป็นบ้านตึกเดี่ยวสองชั้นขึ้นไป มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์จำนวนนี้ในอัตราสูงสุดร้อยละ 53.6 และ 17.9 ตามลำดับ</p> <p>3.10 <u>ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้มีขนาดที่ดินของที่พักอาศัย 201-400 ตารางวา มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 66.7</p> <p>3.11 <u>ลักษณะกายภาพภายในบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่มีบ้านที่คิดจะจกไปรุ่มองเห็นภายในอาคารชัดเจนและประตูบานมีคิติก มองไม่เห็นภายในบ้าน มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 100</p>
<p>4. <u>การรักษาความปลอดภัยของที่พักอาศัย</u></p>	<p>4.1 <u>การมีโทรทัศน์ในบ้านพักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่ไม่มีโทรทัศน์ในบ้านพักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 64.6</p>	<p>4.2 <u>การเปิดไฟทิ้งไว้เมื่อขยับบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่เปิดไฟทิ้งไว้เมื่อขยับบ้านในเวลากลางคืนขณะเกิดเหตุถูกลักทรัพย์มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 54.0</p> <p>4.3 <u>การปิดประตูหน้าต่างในบ้านกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่ไม่มีปิดประตูหน้าต่างในบ้านในช่วงเวลาที่เกิดเหตุถูกลักทรัพย์มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 67.9</p> <p>4.4 <u>การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่ที่พักอาศัยที่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 59.0</p> <p>4.5 <u>การมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่ที่พักอาศัยที่มีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 67.4</p> <p>4.6 <u>การมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้ที่ที่พักอาศัยที่มีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 59.3</p>
<p>5. <u>ลักษณะทางสังคมของย่านที่พักอาศัย</u></p>	<p>5.1 <u>ศาสนาของชุมชนที่พักอาศัยกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีศาสนาอื่น ๆ เช่น พุทธและอิสลาม, มีหลายศาสนาเป็นต้น มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 75.0</p>	<p>5.2 <u>ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนกับจำนวนครั้งที่ถูกลักทรัพย์</u> ในจำนวนผู้ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง ผู้อยู่อาศัยในชุมชนที่มีการช่วยเหลือระหว่างกันมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในอัตราสูงสุดร้อยละ 58.0</p>

6.2 ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาด้านประชากร จำนวนคดีลัทธิภัยต่อประชากร ทำเลที่ตั้งของ สน. และกิจกรรมการใช้ที่ดินของชุมชน ลักษณะของที่พักอาศัยที่จะมีผลต่อการเกิดคดีลัทธิภัยใน เคหะสถาน สภาพแวดล้อมทั่วไปที่น่าจะเป็นสาเหตุของการถูกลัทธิภัย ตลอดจนการป้องกันและ รักษาความปลอดภัยที่จะช่วยลดการเกิดคดีลัทธิภัย ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

6.2.1 การจัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ให้จัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจในบริเวณเขตชั้นในให้มีสัดส่วนสูงกว่าเขต ต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร จากผลการศึกษาในบทที่ 4 ในระดับ บก.น. พบว่า ใน พ.ศ. 2527 ประชากรอาศัยอยู่ในเขต บก.น. เหนือมากที่สุด รองลงมาคือ บก.น.ธน. และ บก.น.ใต้ โดยมีประชากรจำนวน 2,488,659 คน, 1,596,713 คน และ 1,398,364 คน ตามลำดับ เหตุที่ บก.น. เหนือมีประชากรอาศัยอยู่มากเนื่องจากมีพื้นที่ในเขตความรับผิดชอบ มากประมาณครึ่งหนึ่งของพื้นที่กรุงเทพมหานคร โดยประชากรส่วนใหญ่ของ บก.น. เหนือ อาศัย อยู่ในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร ส่วนใน บก.น.ธน. และ บก.น.ใต้ ประชากรส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร การที่เขต บก.น. เหนือมีประชากร อาศัยอยู่เป็นจำนวนมากจึงมีผลทำให้จำนวนรวมของคดีลัทธิภัยในเคหะสถานเกิดขึ้นมากที่สุด แต่เมื่อพิจารณาถึงความหนาแน่นของประชากรใน พ.ศ. 2527 และ 2530 พบว่า บก.น.ใต้ มีความหนาแน่นของประชากรสูงสุดโดยในปี พ.ศ. 2530 มีความหนาแน่นประมาณ 4,100 คน ต่อตารางกิโลเมตร รองลงมาได้แก่ บก.น.ธน. และ บก.น.เหนือตามลำดับ สำหรับจำนวนคดี ต่อประชากร 1,000 คน ในปี 2527 พบว่า บก.น.ใต้มีสัดส่วนคดีต่อประชากรสูงสุด เท่ากับ 1.05 คดีต่อประชากร 1,000 คน รองลงมา บก.น.เหนือ และ บก.น.ใต้ มีสัดส่วน 0.90 คดี และ 0.72 คดีต่อประชากร 1,000 คนตามลำดับ แต่ใน พ.ศ. 2530 พบว่าสัดส่วนคดี ลัทธิภัยในเคหะสถานต่อประชากร 1,000 คน สูงสุดใน บก.น.ธน. คือมีจำนวน 0.69 คดีต่อ ประชากร 1,000 คน รองลงมาได้แก่ บก.น.เหนือ และ บก.น.ใต้ มีจำนวน 0.64 คดี และ 0.60 คดีต่อประชากร ต่อประชากร 1,000 คนตามลำดับ

ในระดับราย สน. พบว่าความหนาแน่นของประชากรในเขตชั้นในของ บก.น.เหนือ ซึ่งมีจำนวน 7 สน. หรือประมาณครึ่งหนึ่งมีความหนาแน่นของประชากรลดลงหรือ

มีความหนาแน่นต่ำกว่าในปี พ.ศ. 2527 ได้แก่ สน.สำราญราษฎร์, พระราชวัง, นางเลิ้ง, จักรวรรดิ, คูสิต และดินแดง ในเขต บก.น.ธ. สน.ที่มีความหนาแน่นลดลงมาจากปี พ.ศ. 2527 มีจำนวน 4 สน. ได้แก่ สน.บุปผาราม, บางกอกน้อย, บางยี่เรือ และตลาดพลู และเช่นเดียวกันในเขต บก.น.ใต้ พบว่าจำนวน สน.ครึ่งหนึ่งมีความหนาแน่นลดลง ได้แก่ สน.พลับพลาไชย 1, พลับพลาไชย 2, ปทุมวัน, บางรัก และยานนาวา ส่วนพื้นที่เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานครนั้นพบว่า สน.ของทุก บก.น. นั้นมีความหนาแน่นของประชากรปี พ.ศ. 2530 สูงกว่า พ.ศ. 2527 แสดงให้เห็นว่าการตั้งถิ่นฐานของประชากรในชุมชนเมืองนั้นค่อนข้างที่จะอึมและมีแนวโน้มลดลงในเขตชั้นในแต่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในบริเวณเขตต่อเมืองและเขตชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร ดังนั้นในการจัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจและการป้องกันคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานนั้น ควรจะมีการเพิ่มอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจและการป้องกันการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานที่ในบริเวณพื้นที่เขตต่อเมืองและชั้นนอกของกรุงเทพมหานคร

พบว่าสัดส่วนคดีต่อประชากร 1,000 คน ในปี พ.ศ. 2530 ของ สน.ต่าง ๆ ในเขตชั้นในของทุก บก.น. มีสัดส่วนลดลงจากปี พ.ศ. 2527 แต่มีบาง สน.ที่มีสัดส่วนคดีต่อประชากร 1,000 คน สูงขึ้นในขณะที่ความหนาแน่นประชากรลดลง ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในเขต บก.น.ธ. ได้แก่ สน.วัชรวง, บางกอกน้อย, บางพลัด และบางกอกใหญ่ โดยมีจำนวน 0.79 คดี, 0.75 คดี, 0.45 คดี และ 0.28 คดีต่อประชากร 1,000 คนตามลำดับ รองลงมาอยู่ในเขต บก.น.เหนือ ได้แก่ สน.ดินแดง และ สำราญราษฎร์ โดยมีจำนวน 0.44 คดี และ 0.05 คดีต่อประชากร 1,000 คนตามลำดับ และในเขต บก.น.ใต้ ได้แก่ สน.วัดพระยาไกร โดยมีจำนวน 0.15 คดีต่อประชากร 1,000 คน ส่วนบริเวณเขตต่อเมืองและชั้นนอกในทุก บก.น. พบว่าสัดส่วนคดีต่อประชากร 1,000 คน ในปี 2530 เพิ่มสูงขึ้นกว่าปี 2527 ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ใน บก.น.ธ. ได้แก่ สน.บางมด, ภาษีเจริญ, บางเสาธง, หนองแขม, ท่าข้าม และบางขุนเทียน ตามลำดับ โดยมีจำนวน 1.12 คดี, 0.77 คดี, 0.75 คดี, 0.42 คดี, 0.29 คดี และ 0.12 คดีต่อประชากร 1,000 คน ตามลำดับ รองลงมาในเขต บก.น.เหนือ ได้แก่ สน.สุทธิสาร, ลำผักชี, คันนายาว, ลาดพร้าว, ดอนเมือง และหนองจอก โดยมีจำนวน 1.08 คดี, 0.88 คดี, 0.49 คดี, 0.47 คดี, 0.14 คดี, และ 0.08 คดีต่อประชากร 1,000 คน ตามลำดับ และน้อยที่สุดในเขต บก.น.ใต้ ได้แก่ สน.ประเวศ, วัดพระยาไกร

และลาคระบัง โดยมีจำนวน 0.23 คดี, 0.15 คดี และ 0.07 คดีต่อประชากร 1,000 คน ตามลำดับ

จากผลการศึกษาการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานในบริเวณต่าง ๆ ของ กรุงเทพมหานคร ในบทที่ 5 พบว่าการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานเกิดขึ้นสูงสุดจำนวน 1 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ โดยเกิดขึ้นในบริเวณเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร ได้แก่ สน. ลาดกระบัง, บางเสาธง, ลาดพร้าว, ห้วยขวาง, มีนบุรี, ราชบุรีบูรณะ และ บางนา ตามลำดับจากมากไปน้อย ส่วน สน. ในเขตชั้นในพบว่ามีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานน้อย ได้แก่ สน.สามเสน, สำราญราษฎร์, ลุมพินี, บุปผาราม และบางยี่เรือตามลำดับจากมากไปน้อย ดังนั้นผู้ที่พักอาศัยในย่านที่ประชากรอยู่กันอย่างหนาแน่นและมีสัดส่วนคดีลักทรัพย์ต่อประชากรสูง หรืออยู่ในย่านที่มีอัตราการเพิ่มของประชากรและคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานสูง ตลอดจนพักอาศัยอยู่ในเขต สน.ที่มีความถี่ของการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานสูงใน สน.ข้างต้น ควรเพิ่มการป้องกันและระวังรักษาทรัพย์สินในเคหะสถานของตนให้มากขึ้น

6.2.2 ทำเลที่ตั้งของ สน. และกิจกรรมการใช้ที่ดินของชุมชน

จากผลการศึกษาในบทที่ 4 พบว่าในปี พ.ศ. 2527 สัดส่วนคดีต่อประชากร 1,000 คน ในเขตชั้นในสูงกว่าเขตต่อเมืองและเขตชานนอกของกรุงเทพมหานคร โดยเขตชั้นในของ บก.น.ใต้ มีจำนวนการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานต่อประชากร 1,000 คน สูงสุดได้แก่ สน.พลับพลาไชย 2 ซึ่งมีสัดส่วน 3.57 คดีต่อประชากร 1,000 คน รองลงมาได้แก่เขตชั้นในของ บก.น.เหนือ ได้แก่ สน.ชนะสงคราม, บางซื่อ และพระราชวัง โดยมีสัดส่วน 3.46 คดี 2.17 คดี และ 2.28 คดีต่อประชากร 1,000 คนตามลำดับ และ บก.น.ธน. ในเขตชั้นใน พบว่ามีสัดส่วนสูงสุดเพียง 1.19 คดีต่อประชากร 1,000 คน คือ สน.ตลาดพลู ส่วนในปี พ.ศ. 2530 สัดส่วนคดีต่อประชากร 1,000 คน ในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานครเริ่มสูงขึ้น โดยในเขตต่อเมืองและชานนอกของ บก.น.ธน. และ บก.น.เหนือ มีสัดส่วนคดีต่อประชากร 1,000 คน สูงกว่าในเขตชั้นใน แต่ในเขตชั้นในของ บก.น.ใต้ ยังมีสัดส่วนการเกิดคดีสูงสุด คือในเขต สน.พลับพลาไชย 2 มีสัดส่วน 2.66 คดีต่อประชากร 1,000 คน รองลงมาในเขตต่อเมืองและชานนอกของ บก.น.ธน. ได้แก่เขต สน.บางมด, บางเสาธง และ ภาษีเจริญ ซึ่งมีสัดส่วน 2.16 คดี, 1.53 คดี และ 1.25 คดีต่อประชากร 1,000 คนตามลำดับ

และในเขตต่อเมืองและชานนอกของ บก.น.เหนือ ได้แก่เขต สน.สุทธิสาร, คันนายาว และ
ลำผักชี มีสัดส่วน 1.98 คติ, 1.53 คติ และ 1.25 คติต่อประชากร 1,000 คนตามลำดับ

การที่สัดส่วนคดีลักทรัพย์ต่อประชากร 1,000 คน ลดลงในเขตชั้นในและ
เพิ่มขึ้นในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร เนื่องจากอัตราเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว
ของประชากรในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร โดยไม่มีอัตราการลดลงของประชากร
ในขณะที่ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร มีทั้งอัตราเพิ่มขึ้นและลดลงของประชากร ซึ่งนับว่ามี
การเปลี่ยนแปลงของประชากรในทางเพิ่มขึ้นน้อยกว่าในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพ-
มหานครมาก การเพิ่มของประชากรในเขตต่อเมืองและชานนอกมีการกระจายตัวไปตามเส้นทาง
คมนาคมที่ขยายเพิ่มมากขึ้นออกไปในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร และการลดลง
ของจำนวนประชากรในเขตชั้นในเกิดจากราคาที่ดินที่สูงขึ้น ย่านที่พักอาศัยจึงถอยร่นออกไปอยู่ใน
เขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานคร และย่านพาณิชยกรรมและธุรกิจการค้าได้เข้ามาแทน
ที่มากขึ้น เมื่อความหนาแน่นของประชากรในเขตต่อเมืองและชานนอกของกรุงเทพมหานครสูงขึ้น
จำนวนสัดส่วนคดีต่อประชากร 1,000 คน ก็มีแนวโน้มสูงขึ้นตามไปด้วย

เมื่อพิจารณาถึงกิจกรรมการใช้ที่ดินของ สน.ที่มีสัดส่วนการเกิดคดีลักทรัพย์
ในเคหะสถานมากกว่า 1.8 คติต่อประชากร 1,000 คน พบว่าในปี พ.ศ. 2527 และ 2530
สน.ในเขตชั้นในของ บก.น.ใต้ ได้แก่ สน.พลับพลาไชย 2 เป็น สน.ที่มีจำนวนการเกิดคดี
ลักทรัพย์ในเคหะสถานต่อประชากร 1,000 คน สูงสุดและอยู่ในย่านที่พักอาศัยและพาณิชยกรรม
และในเขต บก.น.เหนือ ในปี พ.ศ. 2527 ได้แก่ สน.ชนะสงคราม, บางซื่อ และพระราชวัง
ซึ่งอยู่ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร พบว่า สน.ชนะสงครามอยู่ในย่านที่พักอาศัยและ
พาณิชยกรรม สน.บางซื่อ อยู่ในย่านที่พักอาศัย และ สน.พระราชวัง อยู่ในย่านที่พักอาศัยและ
พาณิชยกรรม ในปี พ.ศ. 2530 ได้แก่ สน.สุทธิสาร ซึ่งอยู่ในเขตชานนอกของ กทม. และอยู่
ในย่านที่พักอาศัยและพาณิชยกรรม ส่วนในเขต บก.น.ธน. ในปี พ.ศ. 2530 ได้แก่ สน.
บางมด และบางเสาธง ซึ่งอยู่ในเขตชานนอกของ กทม. โดย สน.บางมด อยู่ในย่านที่พักอาศัย
และพาณิชยกรรม สน.บางเสาธง อยู่ในย่านที่พักอาศัย

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า กิจกรรมการใช้ที่ดินของชุมชนมีความสัมพันธ์กับทำเลที่ตั้ง
ของ สน. โดยสัดส่วนการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานต่อประชากร 1,000 คนที่เกิดขึ้นสูงมาก

จะเป็น สน.ที่ตั้งอยู่ในย่านที่พักอาศัยและพาณิชยกรรม ผู้ที่อาศัยอยู่ในย่านที่พักอาศัย หรือย่านที่พักอาศัยและพาณิชยกรรม ควรจะมีการระมัดระวังการถูกลักทรัพย์ให้มาก และในส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ควรจะมีการเพิ่มอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจใน สน.ที่มีสัดส่วนคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานต่อประชาชน 1,000 คนที่เกิดขึ้นสูง

6.2.3 ลักษณะของที่พักอาศัยที่จะมีผลต่อการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถาน

ก. สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามเกี่ยวกับทำเลที่ตั้งของที่ตั้งอาศัยของผู้ถูกลักทรัพย์พบว่า ที่พักอาศัยของผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 20.0 ของผู้ตอบแบบสอบถามตั้งอยู่ในซอยไม่ตัน รองลงมาร้อยละ 19.4 ตั้งอยู่ริมถนนใหญ่ ซึ่งจากลักษณะดังกล่าวมีผลให้เกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานได้สูง เนื่องจากอาชญากรสามารถหลบหนีการจับกุมได้สะดวกกว่าบ้านที่ตั้งอยู่ในซอยตันหรือบ้านที่ไม่ติดถนนใหญ่ ดังนั้นจึงควรจัดสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยของหมู่บ้านให้มีสถานที่สะดวกต่อการติดตาม โดยไม่ควรมีเส้นทางทะเลหรือทางแยกมาก เกินควร ถ้าเป็นหมู่บ้านจัดสรรก็ควรมีผังถนนเป็นซอยตัน (cul-de-sac) แต่อย่างน้อยก็ต้องการให้มีเส้นทางคมนาคมที่สะดวก มีเส้นทางติดต่อได้หลายทาง ก็ควรหามาตรการป้องกันอย่างอื่นมาเสริม ได้แก่ การตั้งจุดตรวจคนที่ผ่านเข้าออกจากหมู่บ้านให้มากขึ้น

ทางด้านสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย ผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 62.2 ไม่มีต้นไม้ในบ้านหรืออยู่ติดบ้าน มีเพียงร้อยละ 10.0 ที่มีต้นไม้ปกคลุมบ้านและติดรั้วบ้าน ซึ่งการมีต้นไม้อยู่ติดบ้านอาจเป็นช่องทางให้อาชญากรปีนป่ายเข้าไปทำการลักทรัพย์ในที่พักอาศัยได้สะดวก จึงไม่ควรให้มีลักษณะของสภาพแวดล้อมเช่นนี้ โดยถ้าอยากมีต้นไม้ในบ้านก็ไม่ควรให้อยู่ติดตัวบ้านหรือรั้วบ้าน

ข. การใช้ที่ดินในบริเวณที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาจากแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้ที่ดินที่เค้นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยของผู้ถูกลักทรัพย์ พบว่าร้อยละ 50.6 ของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นย่านที่พักอาศัย รองลงมาร้อยละ 13.3 เป็นย่านสลัมหรือชุมชนแออัด และร้อยละ 10.6 เป็นย่านธุรกิจ

การค้า พบว่าการใช้ที่ดินในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยที่เป็นย่านอุตสาหกรรม ทำให้ผู้พักอาศัยในย่านนั้นมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 71.4 ของผู้ถูกลักทรัพย์ที่มีที่พักอาศัยอยู่ในย่านอุตสาหกรรมทั้งหมด และลักษณะการใช้ที่ดินที่เค้นในบริเวณรอบ ๆ ที่พักอาศัยที่เป็นย่านสลัมหรือชุมชนแออัด ทำให้ผู้อยู่อาศัยในย่านนั้นมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 47.6 ของผู้พักอาศัยในย่านสลัมหรือชุมชนแออัดทั้งหมด พบว่าในย่านที่มีการใช้ที่ดินแบบย่านอุตสาหกรรม ผู้ถูกลักทรัพย์มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท และต่ำกว่า 2,000 บาท สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 50.0 และร้อยละ 33.3 ของผู้ถูกลักทรัพย์ที่อยู่ในย่านที่มีการใช้ที่ดินแบบอุตสาหกรรมทั้งหมดตามลำดับ และในย่านที่มีการใช้ที่ดินแบบย่านสลัมหรือชุมชนแออัด ผู้ถูกลักทรัพย์มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 40.9 ของผู้ถูกลักทรัพย์ที่อยู่ในย่านสลัมหรือชุมชนแออัดทั้งหมด

จากข้อมูลข้างต้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่าผู้พักอาศัยอยู่ในย่านพักอาศัยซึ่งมีการถูกลักทรัพย์ในเคหะสถานเป็นส่วนใหญ่ ควรเพิ่มการป้องกันและรักษาทรัพย์สินของตนให้มากกว่าผู้พักอาศัยในย่านอื่น ๆ ผู้ที่ถูกลักทรัพย์เป็นครั้งแรกส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในย่านอุตสาหกรรม ควรจะเพิ่มการป้องกันและการรักษาทรัพย์สินสิ่งของมีค่าให้ปลอดภัยจากการถูกโจรกรรมเช่นเดียวกัน เพราะพบว่าทรัพย์สินที่ถูกโจรกรรมในย่านนี้มีค่าต่ำกว่า 2,000 บาท และตั้งแต่ 10,001 ถึง 50,000 บาท ส่วนผู้ที่ถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในย่านสลัมหรือชุมชนแออัด และมีมูลค่าทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท ก็ควรเพิ่มการป้องกันและรักษาทรัพย์สินของตนให้ปลอดภัยจากการถูกโจรกรรมให้มากกว่าผู้พักอาศัยในย่านอื่น ๆ ด้วยเช่นเดียวกัน

ค. การใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาในบทที่ 5 เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัย พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่า ใช้เป็นที่พักอาศัยอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 69.4 ของผู้ตอบแบบสอบถาม รองลงมาเป็นที่พักอาศัยและการค้า คิดเป็นร้อยละ 22.2 พบว่าบ้านที่ใช้เป็นที่พักอาศัยอย่างเดียว ผู้พักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 59.8 ของผู้ถูกลักทรัพย์ที่บ้าน ใช้เป็นที่พักอาศัยอย่างเดียวทั้งหมด รองลงมาเป็นที่พักอาศัยและการค้า

คิดเป็นร้อยละ 45.9 และพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์ของบ้านพักอาศัยกับการเกิดคดีลักทรัพย์

จะเห็นได้ว่า บ้านที่มีการใช้ประโยชน์เป็นเพียงที่พักอาศัยเพียงอย่างเดียวมีผลทำให้ผู้พักอาศัยมีโอกาสถูกลักทรัพย์ได้มากกว่าบ้านที่มีการใช้ประโยชน์หรือมีกิจกรรมอย่างอื่น เช่น เป็นทั้งที่พักอาศัยและการค้า นอกจากนี้ผู้ถูกลักทรัพย์ครั้งแรกมักเป็นผู้พักอาศัยในบ้านที่ใช้ประโยชน์เป็นที่พักอาศัยเพียงอย่างเดียว จึงควรมีการใช้ประโยชน์ของที่พักอาศัยโดยให้มีกิจกรรมอื่น ๆ ด้วย อาจเป็นทั้งที่พักอาศัยและการค้า หรือมีอุตสาหกรรมอยู่ในครัวเรือนด้วย เพื่อทำให้ที่พักอาศัยไม่เปลี่ยว และมีคนอยู่ในบ้านเกือบตลอดเวลา ทำให้โอกาสที่จะถูกลักทรัพย์น้อยลง

ง. รูปแบบและประเภทของที่พักอาศัย

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามในบทที่ 5 ถึงแม้ว่าจะไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ แต่พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ในเคหะสถานมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นตึกแถวเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 20.0 ของผู้ตอบแบบสอบถาม รองลงมาเป็นบ้านไม้ เดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 18.9 และพบว่าที่พักอาศัยที่เป็นบ้านทาวน์เฮาส์ เจ้าของบ้านมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 70.0 ของผู้ที่พักอาศัยเป็นบ้านแบบทาวน์เฮาส์ทั้งหมด และที่พักอาศัยที่เป็นบ้านตึกเดี่ยว-สองชั้นขึ้นไปมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 41.9 ของผู้ที่พักอาศัยแบบเดียวกันนี้

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะว่า ผู้ที่มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นตึกแถว ควรเพิ่มการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยของตนให้มาก เพราะผู้ที่มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยแบบตึกแถว จัดเป็นกลุ่มใหญ่ของผู้ถูกลักทรัพย์ในเคหะสถาน ส่วนผู้ที่เพิ่งถูกลักทรัพย์เป็นครั้งแรกและครั้งที่สอง ซึ่งมีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นทาวน์เฮาส์และบ้านตึกเดี่ยว-สองชั้นขึ้นไป ควรเพิ่มการป้องกันและระมัดระวังในการดูแลรักษาความปลอดภัยในทรัพย์สินของตนให้มากขึ้น

จ. ขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย

ผลจากแบบสอบถาม ถึงแม้ว่าจะไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ แต่ก็พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่มีขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย ในกรณีที่เป็นบ้านที่มีบริเวณน้อยกว่า 50 ตารางวา คิดเป็นร้อยละ 52.2 ของผู้ตอบแบบสอบถาม รองลงมามีเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย 50-100 ตารางวา คิดเป็นร้อยละ 25.6 และพบว่าผู้ที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 201-400 ตารางวา มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุด คิดเป็นร้อยละ 66.7 ของผู้ที่มีเนื้อที่ดินขนาดนี้ รองลงมาได้แก่ผู้พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 50-100 ตารางวา คิดเป็นร้อยละ 59.1 นอกจากนี้ผู้พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดิน 201-400 ตารางวา มีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 60.0 ของผู้ที่มีเนื้อที่ดินขนาดนี้ รองลงมาเป็นที่พักอาศัยที่มีขนาดเนื้อที่ดินมากกว่า 400 ตารางวา คิดเป็นร้อยละ 50.0

ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะว่า ผู้ที่มีขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัยน้อยกว่า 50 ตารางวา และ 50-100 ตารางวา ควรมีการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยของตนเองให้มาก และโดยเฉพาะผู้ที่มีขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย 201-400 ตารางวา ซึ่งเป็นผู้ถูกลักทรัพย์ครั้งแรกเป็นส่วนใหญ่ และมีมูลค่าของทรัพย์สินที่เสียหายจากการถูกลักทรัพย์ 10,001-50,000 บาท ยิ่งควรเพิ่มการป้องกันและรักษาความปลอดภัยของทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยของตนให้มากกว่าผู้ที่มีขนาดเนื้อที่ดินขนาดอื่น ๆ ส่วนผู้ที่มีขนาดเนื้อที่ดินของที่พักอาศัย 50-100 ตารางวา และมากกว่า 400 ตารางวา ควรเพิ่มการป้องกันและรักษาความปลอดภัยของทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยของตนในระดับรองลงมา

ฉ. ลักษณะของรั้วหรือกำแพงบ้าน

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างรั้วหรือกำแพงบ้านกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ โดยผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่รั้วบ้านเป็นรั้วไม้หรือคอนกรีตโปรง คิดเป็นร้อยละ 13.9 ของผู้ตอบแบบสอบถาม รองลงมาเป็นรั้วสังกะสี คิดเป็นร้อยละ 11.1 และผู้ถูกลักทรัพย์ที่รั้วบ้านเป็นคอนกรีตทึบและมีลวดหนามสูงหรือมีเหล็กตัด มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 80.0 ของผู้ที่มีรั้วหรือกำแพงลักษณะนี้ทั้งหมด รอง

ลงมาไม่มีรั้วหรือมีรั้วต้นไม้ เป็นต้น ส่วนผู้ที่ถูกลักทรัพย์ที่มีรั้วลวดหนาม มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 66.7 รองลงมาเป็นคนกรีตหีบหรือมีกระจกโรอยอยู่ข้างบน คิดเป็นร้อยละ 60.0

ผู้ศึกษาจึงมีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่า ผู้พักอาศัยที่บ้านมีรั้วไม้หรือคอนกรีตโปร่งและรั้วสังกะสี ซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ของผู้ถูกลักทรัพย์ควรมีการปรับปรุงหรือดัดแปลงรั้วเสียใหม่ เพราะรั้วในลักษณะเช่นนี้ ทำให้คนร้ายสามารถมองผ่านทะลุเข้ามาในบ้าน และเห็นทรัพย์สินหรือสิ่งของมีค่าในบ้าน ซึ่งอาจเป็นสิ่งจูงใจให้คนร้ายเข้าทำการลักทรัพย์สิ่งของมีค่าในบ้านที่มีสภาพเช่นนี้ได้ แต่ถ้าหากผู้พักอาศัยไม่ต้องการดัดแปลงหรือเปลี่ยนแปลงรั้วให้มีลักษณะแบบอื่น ก็ควรเพิ่มการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบ้านให้มากขึ้น ส่วนผู้ที่ถูกลักทรัพย์เป็นครั้งแรก มักมีรั้วบ้านเป็นกำแพงคอนกรีตหีบและมีลวดหนามสูงหรือมีเหล็กดัด รวมทั้งเป็นผู้ที่ไม่มีรั้วหรือมีรั้วต้นไม้ และผู้ที่ถูกลักทรัพย์เป็นครั้งที่ 2 ซึ่งมีรั้วลวดหนามและรั้วคอนกรีตหีบหรือมีกระจกโรอยอยู่ข้างบน ก็ควรมีการเพิ่มการป้องกันและระวังรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยของตนให้มากยิ่งขึ้น

ช. ลักษณะกายภาพภายในที่พักอาศัย

จากผลการศึกษาลักษณะกายภาพภายในบ้านของผู้ถูกลักทรัพย์ ถึงแม้ว่าจะพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ของการถูกลักทรัพย์ กับลักษณะกายภาพภายในบ้านของผู้ถูกลักทรัพย์ แต่พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่มีฝ้ายบ้านและประตูมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน คิดเป็นร้อยละ 37.2 ของผู้ตอบแบบสอบถาม รองลงมาติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน และมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน คิดเป็นร้อยละ 22.2 และบ้านที่ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน ฝ้ายและประตูบ้านมิดชิดมองไม่เห็นภายในบ้าน มีผลทำให้ผู้พักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 100 ของผู้ที่มีลักษณะกายภาพของบ้านแบบนี้ รองลงมาเป็นบ้านที่ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน และมีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้าน คิดเป็นร้อยละ 73.3

ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า บ้านที่ติดกระจกโปร่งมองเห็นภายในอาคารชัดเจน ควรมีม่านรูดปิดในขณะที่เจ้าของบ้านไม่อยู่ เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้นักร้ายสามารถมองเห็น

ผ่านทะเลเข้าไปเห็นทรัพย์สินสิ่งของมีค่าภายในบ้าน ซึ่งจะเป็นสิ่งกระตุ้นหรือล่อใจให้คนร้ายเข้าทำการลักทรัพย์ได้ ส่วนบ้านที่มีระเบียงยื่นนอกอาคารบ้านก็อาจทำให้คนร้ายปีนเข้าไปทำการลักทรัพย์ในบ้านได้สะดวก จึงควรหาทางป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณบ้านพักอาศัยให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้บ้านที่มีฝ้าบ้านและประตุมิดชิดซึ่งเป็นลักษณะบ้านของผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ นั้น เป็นเพราะผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่มีรูปแบบและประเภทของที่พักอาศัยเป็นตึกแถว ซึ่งผู้พักอาศัยมีฐานะความเป็นอยู่ตั้งแต่ระดับปานกลางจนถึงระดับสูง และมีทรัพย์สินเงินทอง ซึ่งคนร้ายมักจะชอบเข้าทำการลักทรัพย์ในที่พักอาศัยลักษณะนี้ จึงควรให้ผู้พักอาศัยหาทางป้องกันและรักษาทรัพย์สิน โดยการติดกุญแจประตูหน้าต่างให้แข็งแรง ประกอบกับการป้องกันการถูกลักทรัพย์โดยวิธีอื่น ๆ

6.2.4 สภาพแวดล้อมทั่วไปที่จะเป็นสาเหตุของการถูกลักทรัพย์

ก. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุลักทรัพย์

จากผลการศึกษาจากแบบสอบถามในบทที่ 5 พบว่า ผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ถูกลักทรัพย์ในเวลากลางคืน คิดเป็นร้อยละ 48.9 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาถูกลักทรัพย์ในเวลากลางวัน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ซึ่งจะเห็นได้ว่าโอกาสของการถูกลักทรัพย์ในเวลากลางคืนกับเวลากลางวันมีเกือบเท่ากัน โดยไม่มีความแตกต่างกันมากนัก ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะว่า ควรให้ความสำคัญกับการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในเวลากลางวันให้มากขึ้น เพราะเป็นช่วงที่เจ้าบ้านมักออกไปทำงานและทิ้งบ้านไว้ ส่วนในเวลากลางคืนนั้นก็ควรเพิ่มการระวังรักษาความปลอดภัยในช่วงที่ทุกคนเข้าหลับนอนหมดให้มากเช่นกัน

ข. สภาพอากาศระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์

ผลการศึกษาจากแบบสอบถาม พบว่าสภาพอากาศระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์นั้น ผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่าฝนไม่ตก คิดเป็นร้อยละ 82.8 ของผู้ตอบแบบสอบถาม รองลงมาตอบว่ามีฝนตก คิดเป็นร้อยละ 13.9 ดังนั้นอาจจะเป็นไปได้ว่าสภาพอากาศคือกรณีที่ฝนตก ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดคดีลักทรัพย์ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะให้มีการป้องกันและรักษาทรัพย์สินทั้งในเวลาที่ฝนตกและฝนไม่ตก แต่ในช่วงที่ฝนตกหนักซึ่งเกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง ก็ควรมีการป้องกันและรักษาทรัพย์สินให้มากเป็นพิเศษ เพราะอาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์

ก. สภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกลักทรัพย์

ผลการศึกษาจากแบบสอบถาม ถึงแม้ว่าจะไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมข้างเคียงระหว่างถูกลักทรัพย์กับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ แต่พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่า สภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกลักทรัพย์ไม่มีอะไรผิดปกติ มีการชุกคลองระบายน้ำข้างที่พังกาศัย และมีกลุ่มวัยรุ่นตีมเหล่าและคมทินเนอร์ เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 56.7 ของผู้ตอบแบบสอบถาม รองลงมาตอบว่ามีการก่อสร้างในละแวกบ้าน คิดเป็นร้อยละ 19.4 และสภาพแวดล้อมข้างเคียงของที่พังกาศัยที่ผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ร้อยละ 100 ของผู้มีสภาพแวดล้อมข้างเคียงลักษณะนี้ มีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคือสภาพแวดล้อมข้างเคียงในระหว่างที่ถูกลักทรัพย์ที่มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้าน รวมทั้งมีงานสังสรรค์ในละแวกบ้าน มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและอื่น ๆ และมีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้านและอื่น ๆ รองลงมาที่มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้าน คิดเป็นร้อยละ 71.4

ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า ในระหว่างที่มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและในละแวกบ้าน รวมทั้งมีงานสังสรรค์ในละแวกบ้านนั้น ผู้พังกาศัยอยู่ในบริเวณนั้นควรมีการป้องกันและรักษาทรัพย์สินของตนเองให้มากกว่าในยามปกติ เพราะคนร้ายอาจแฝงมาในรูปแบบคนงานก่อสร้าง ที่เห็นช่องทางหรือโอกาสในการเข้าทำการโจรกรรมบ้านใกล้เคียงที่มีการซ่อมแซมหรือก่อสร้างในบ้านและละแวกบ้าน รวมทั้งคนร้ายอาจเป็นผู้ที่มาในงานเลี้ยงหรืองานสังสรรค์ที่เห็นช่องทางและโอกาสในการเข้าทำการโจรกรรมสถานที่ที่อยู่ใกล้เคียงได้

ง. เทศกาลที่ใกล้เคียงระหว่างถูกลักทรัพย์

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามพบว่า ผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่า เทศกาลที่ใกล้เคียงกับช่วงเวลาที่เกิดเหตุลักทรัพย์คือเทศกาลปีใหม่ คิดเป็นร้อยละ 10.0 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาเทศกาลสงกรานต์ คิดเป็นร้อยละ 8.3 ดังนั้นเทศกาลจึงอาจมีความสัมพันธ์กับการเกิดคดีลักทรัพย์ เพราะเป็นช่วงที่ผู้พังกาศัยส่วนใหญ่ออกไปเที่ยวนอกบ้านและทิ้งบ้านเอาไว้ จึงเป็นช่องโอกาสให้คนร้ายเลือกจังหวะเวลาเข้าทำการโจรกรรมใน

ช่วงที่มีงานเทศกาลได้ ผู้ศึกษาจึงอยากขอเสนอแนะให้เพิ่มการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในช่วงนี้ให้มาก โดยไม่ทิ้งบ้านไว้โดยปราศจากผู้ดูแลบ้าน

จ. จำนวนผู้อยู่อาศัยในบ้านระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์

ผลจากแบบสอบถาม ผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่าไม่มีคนเฝ้าบ้านระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ 45.0 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมา มีสมาชิกในครอบครัวและเจ้าของบ้าน คิดเป็นร้อยละ 33.9 จะเห็นได้ว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ไม่มีคนอยู่เฝ้าบ้านระหว่างเกิดเหตุลักทรัพย์ จึงเป็นสาเหตุให้คนร้ายเข้าทำการลักทรัพย์บริเวณที่พักอาศัยในช่วงเวลานี้ได้สะดวก ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะว่าควรมีผู้อยู่ดูแลบ้านตลอดเวลาเพื่อป้องกันการถูกโจรกรรม แต่ถ้าไม่สามารถหาคนมาเฝ้าบ้านได้ตลอดเวลา ก็ควรหาทางป้องกันรักษาทรัพย์สินโดยวิธีอื่น

ฉ. เด็กรับใช้หรือคนงานหญิง

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่าเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงไม่มีชายหนุ่มมาติดพันหรือชวนออกไปพูดคุย คิดเป็นร้อยละ 66.1 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาไม่มีเด็กรับใช้หรือคนงานหญิง คิดเป็นร้อยละ 26.1 และเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงมีชายหนุ่มมาติดพัน คิดเป็นร้อยละ 7.8 เนื่องจากชายหนุ่มที่มาติดพันเด็กรับใช้หรือคนงานหญิง อาจเป็นคนร้ายที่สมรู้ร่วมคิดกับเด็กรับใช้หรือคนงานหญิง หรือเป็นผู้ที่มาหาข้อมูลในการลักทรัพย์จากเด็กรับใช้หรือคนงานหญิง ถึงแม้ว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนมากจะไม่มีเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงที่มีชายหนุ่มมาติดพันก็ตาม เนื่องจากสาเหตุของการถูกลักทรัพย์อาจเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ และการมีเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงที่มีชายหนุ่มมาติดพัน อาจก่อให้เกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานได้ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะให้คอยสอดส่องพฤติกรรมของเด็กรับใช้หรือคนงานหญิงในกรณีที่มีชายหนุ่มมาติดพันและชวนออกไปพูดคุยไว้บ้าง เนื่องจากอาจเป็นผู้มีส่วนรู้เห็นในการก่อคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานได้

ช. บุคคลสำคัญที่อยู่ในละแวกใกล้เคียง

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ส่วนใหญ่ คิดเป็น

ร้อยละ 71.7 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดว่า ในระแวกใกล้เคียงไม่มีบุคคลสำคัญทางการเมือง ทหาร ตำรวจพักอาศัย รองลงมาตอบว่ามีบุคคลสำคัญ คิดเป็นร้อยละ 26.7 ดังนั้นการมีบุคคลสำคัญทางการเมือง ทหาร ตำรวจพักอาศัยอยู่ในระแวกใกล้เคียงอาจไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ในเคหะสถาน ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะให้ผู้พักอาศัยที่มีบุคคลสำคัญอยู่ในระแวกใกล้เคียงอย่าได้ชะล่าใจว่าจะไม่มีการเกิดคดีลักทรัพย์ และขอให้มีการป้องกันและรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยของตนให้ดีที่สุดต่อไป

6.2.5 การป้องกันและรักษาความปลอดภัยที่จะช่วยลดการเกิดคดีลักทรัพย์

ก. การมีโทรทัศน์ในที่พักอาศัย

ผลจากแบบสอบถาม พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างการมีโทรทัศน์ในที่พักอาศัยกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ และพบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่มีโทรทัศน์ใช้ในบ้านพักอาศัย คิดเป็นร้อยละ 52.8 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาไม่มีโทรทัศน์ใช้ในบ้านพักอาศัย คิดเป็นร้อยละ 46.1 นอกจากนี้ยังพบว่า การไม่มีโทรทัศน์ในที่พักอาศัย ทำให้ผู้พักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 64.4 ของผู้ไม่มีโทรทัศน์ในบ้านพักอาศัย รองลงมาไม่มีโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 44.6 ดังนั้นการมีโทรทัศน์ในที่พักอาศัยอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการช่วยลดจำนวนการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถาน

ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะว่าควรมีโทรทัศน์ใช้ในที่พักอาศัย เพื่อที่จะใช้แจ้งเหตุแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจในขณะที่มีคดีลักทรัพย์เกิดขึ้นในบริเวณที่พักอาศัยหรือในละแวกบ้านข้างเคียง เพื่อช่วยลดการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถาน และควรมีเจ้าหน้าที่ออกตรวจตราให้โทรทัศน์สาธารณะใช้การได้ในกรณีที่มีการลักทรัพย์ในเคหะสถานเกิดขึ้น

ข. การเปิดไฟทิ้งไว้ภายในบ้าน

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าเจ้าทุกข์คดีลักทรัพย์ส่วนใหญ่ไม่เปิดไฟทิ้งไว้ในเวลากลางคืน คิดเป็นร้อยละ 51.1 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาเปิดไฟทิ้งไว้ ร้อยละ 28.3 และผู้ที่ถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง นั้นส่วนใหญ่มีการเปิดไฟทิ้งไว้ คิดเป็นร้อยละ 54.0 ของผู้ถูกลักทรัพย์ที่เปิดไฟทิ้งไว้ทั้งหมด รองลงมาไม่ได้เปิดไฟทิ้งไว้ คิดเป็นร้อยละ 50.5

ส่วนผู้ที่ถูกลักทรัพย์ 2 ครั้ง และ 3-5 ครั้ง เป็นส่วนใหญ่ไม่ได้เปิดไฟทิ้งไว้ และถึงแม้ว่าจะไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดไฟทิ้งไว้ในบ้านเวลากลางคืนกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ แต่ผู้ศึกษาก็ยังอยากเสนอแนะให้มีการเปิดไฟทิ้งไว้ในบ้านในเวลากลางคืน เพราะอาจมีส่วนในการช่วยลดการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานได้

ค. การปิดกัญแจประตูหรือหน้าต่างในบ้าน

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ปิดกัญแจประตูหน้าต่างในช่วงเวลาที่เกิดเหตุลักทรัพย์ คิดเป็นร้อยละ 81.1 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาไม่ปิดกัญแจประตูหน้าต่าง คิดเป็นร้อยละ 15.6 และพบว่าผู้ที่ไม่ปิดกัญแจประตูหน้าต่างในบ้านมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 67.9 รองลงมาปิดกัญแจประตูหน้าต่างในบ้าน คิดเป็นร้อยละ 51.4

ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะว่า ทุกครั้งก่อนออกจากบ้านหรือที่พักอาศัย เป็นคนสุดท้าย ควรปิดประตูหน้าต่างใส่กลอนและกัญแจบ้านให้เรียบร้อย เพราะอาจช่วยลดการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานได้

ง. การมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในชุมชนที่พักอาศัย

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณบ้านที่พักอาศัย คิดเป็นร้อยละ 52.8 รองลงมาไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะ ร้อยละ 45.0 นอกจากนี้ยังพบว่าการไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัย ทำให้ผู้พักอาศัยมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 59.0 ของผู้ไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณที่พักอาศัย รองลงมามีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะ คิดเป็นร้อยละ 49.5 และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในบริเวณบ้านพักอาศัยกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์ อย่างไรก็ตามผู้ศึกษายังเชื่อว่าการมีแสงสว่างจากโคมไฟสาธารณะในชุมชนที่พักอาศัยอาจมีส่วนช่วยลดการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานได้บ้างไม่มากนัก

ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะว่า ควรมีการติดตั้งโคมไฟสาธารณะให้มีแสง

สว่างในบริเวณบ้านพักอาศัยให้ทั่วถึง เพื่อให้แสงสว่างมีส่วนช่วยยับยั้งการบุกรุกของคนร้ายที่จะเข้าไปทำการลักทรัพย์ในบ้านพักอาศัย

จ. การมีตำรวจสายตรวจหรือยามในบริเวณที่พักอาศัย

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่ามีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราท้องที่นาน ๆ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.1 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาไม่มีตำรวจสายตรวจหรือยาม คิดเป็นร้อยละ 27.2 และถึงแม้จะมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยบ่อย ๆ ผู้ถูกลักทรัพย์ที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีลักษณะเช่นนี้ ก็ยังมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 67.4 ของผู้ถูกลักทรัพย์ที่อาศัยอยู่ในชุมชนดังกล่าว รองลงมาไม่มีตำรวจสายตรวจหรือยาม คิดเป็นร้อยละ 52.2 และ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการมีตำรวจสายตรวจหรือยามในบริเวณที่พักอาศัยกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าการมีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยจะไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ของการถูกลักทรัพย์อย่างชัดเจนจากแบบสอบถาม แต่ผู้ศึกษาก็ยังอยากเสนอแนะให้มีตำรวจสายตรวจหรือยามเข้ามาตรวจตราในบริเวณที่พักอาศัยเพื่อให้ความอบอุ่นใจแก่ผู้พักอาศัยอยู่ในชุมชน และถ้าเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานขึ้นในชุมชน ตำรวจสายตรวจหรือยามก็สามารถเข้าทำการจับกุมผู้ทำการก่อคดีลักทรัพย์ได้ทันที่

ฉ. การมีป้อมยามในบริเวณที่พักอาศัย

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่าไม่มีป้อมยามในชุมชนใกล้ที่พักอาศัย คิดเป็นร้อยละ 66.7 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาตอบว่ามีป้อมยามในชุมชนใกล้ที่พักอาศัย คิดเป็นร้อยละ 31.1 และถึงแม้จะมีป้อมยามในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัย ผู้พักอาศัยในชุมชนก็ยังมีความถี่ของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 59.3 ของผู้ถูกลักทรัพย์ที่มีป้อมยามอยู่ในชุมชนใกล้บ้านพักอาศัย รองลงมาไม่มีป้อมยาม คิดเป็นร้อยละ 53.0 และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการมีป้อมยามในละแวกที่พักอาศัยกับความถี่ของการถูกลักทรัพย์

ถึงแม้ว่าการมีป้อมยามในละแวกที่พักอาศัย ไม่มีความเกี่ยวข้องกับ ความดีของการถูกลักทรัพย์อย่างชัดเจน แต่ผู้ศึกษาก็อยากขอเสนอแนะให้มีป้อมยามในละแวก ใกล้ที่พักอาศัย เพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือในการจับคนร้ายในกรณีที่เกิดมีคดีลักทรัพย์เกิดขึ้น และการมีป้อมยามก็อาจก่อให้เกิดความอบอุ่นใจแก่ผู้ที่พักอาศัยอยู่ในละแวกนั้น

ข. การรักษาทรัพย์สินของผู้เสียหายในคดีลักทรัพย์

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ตอบว่าใช้วิธีการ รักษาทรัพย์สินโดยการปิดกุญแจทิ้งไว้เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมามีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง เป็นอันดับสอง และหากคนมาเฝ้าบ้านตลอดเป็นอันดับสาม จะเห็นได้ว่าวิธีการรักษาทรัพย์สิน ดังกล่าวเป็นวิธีการที่คนส่วนใหญ่ใช้กันอยู่ซึ่งผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะว่า การหากคนมาเฝ้าบ้านตลอด น่าจะเป็นวิธีการที่ดีที่สุดและปลอดภัยที่สุด แต่ผู้ที่มาเฝ้าบ้านต้องเป็นสมาชิกในครอบครัว หรือผู้ที่ ใจไว้วางใจได้ ซึ่งวิธีการนี้มีคนอีก เป็นจำนวนมากที่ยังปฏิบัติไม่ได้เพราะมีข้อจำกัดหลายอย่าง อย่างไรก็ตามถ้าจะใช้วิธีปิดกุญแจทิ้งไว้ก็ควร เลือกใช้กุญแจที่มีคุณภาพดีให้ความปลอดภัยสูงในการ ป้องกันการถูกโจรกรรม ส่วนการมีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง ก็มีข้อควรระวังในกรณี ที่เกิดอัคคีภัยมักจะหาทางออกไม่ทัน ฉะนั้นที่พักอาศัยที่มีลูกกรงหรือเหล็กดัดที่ประตูหน้าต่าง ควรมีลักษณะเป็นประตูเปิดปิดเข้าออกได้ และมีลูกกุญแจที่หยิบฉวยมาไขได้ทันทั่วทั้งในกรณีที่มี เหตุฉุกเฉินเกิดขึ้น เช่น ในกรณีเกิดอัคคีภัยดังกล่าว

ข. ความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชน

ผลจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ส่วนใหญ่ช่วยเหลือระหว่างกัน ดี คิดเป็นร้อยละ 56.7 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด รองลงมาไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คิดเป็นร้อยละ 41.1 นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ถูกลักทรัพย์ที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีความสัมพันธ์โดย ช่วยเหลือระหว่างกันดีมีความดีของการถูกลักทรัพย์ 1 ครั้ง สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 58.0 ของผู้ ถูกลักทรัพย์ที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีลักษณะดังกล่าว รองลงมาไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คิดเป็น ร้อยละ 47.8 และพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ของผู้อยู่อาศัยในชุมชนกับความดี ของการถูกลักทรัพย์

อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาก็อยากขอเสนอแนะว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้

อยู่อาศัยในชุมชนน่าจะมีความสำคัญในกรณีถ้ามีการเกิดคดีลักทรัพย์ในละแวกใกล้เคียง เพื่อนบ้านที่ใกล้ชิด และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอาจมีส่วนช่วยเป็นหูเป็นตาในการแจ้งเหตุร้ายแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือให้ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจในการติดตามจับกุมคนร้ายต่อไปได้

6.2.6 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

เนื่องจากการป้องกันและระวังรักษาทรัพย์สินในบริเวณที่พักอาศัยให้มีความปลอดภัยจากการถูกโจรกรรม ไม่อาจใช้การป้องกันโดยวิธีการใดวิธีการหนึ่งโดยเฉพาะ แต่จำเป็นต้องใช้วิธีการหลาย ๆ อย่างผสมผสานกันไปให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ต่าง ๆ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้คือ

ก. ที่ดินที่รกร้างว่างเปล่าซึ่งอยู่ติดกับที่พักอาศัย ไม่ควรปล่อยให้มีความชื้นหรือหญ้าขึ้นสูง เพราะคนร้ายอาจใช้เป็นที่ยกำบังเข้าทำการลักทรัพย์หรือใช้เป็นที่พักผ่อนตัวหรือหลบหนีได้ง่าย

ข. การทำผังหมู่บ้านควรทำรั้วให้สูง อย่าให้คนภายนอกหมู่บ้านป็นปายเข้ามาได้โดยง่าย

ค. เจ้าของบ้านควรติดเครื่องกันขโมย สัญญาณเตือนภัย หรือเสียงสัตว์ เช่น สุนัข ห่าน ไว้ป้องกันขโมย

ง. ควรทำรั้วบ้าน เหล็กดัด กลอนประตูและหน้าต่างที่แข็งแรง

จ. ไม่ควรเก็บของมีค่าไว้กับบ้าน แต่ควรนำไปฝากธนาคารหรือถ้าจะเก็บไว้ที่บ้านควรเก็บให้มิดชิด กุญแจซ่อนไว้ให้ดี และควรเก็บของแบบกระจายไว้หลาย ๆ แห่ง

ฉ. หมั่นสังเกตบุคคลแปลกหน้าที่เข้ามาในหมู่บ้าน ได้แก่ ผู้ที่ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง, พ่อค้าของเก่าและพวกมาตกปลา รวมทั้งสอดส่องพฤติกรรมของกรรมกรที่ใช้แรงงานในหมู่บ้าน

ช. อย่าแต่งตัวด้วยของมีค่าหรืออวดชาวบ้านว่ามีทรัพย์สินมาก

ซ. เมื่อมีผู้โทรศัพท์มาถามว่ามีใครอยู่บ้านข้างหรือไม่ เพื่ออาจหาโอกาสเข้ามาทำการโจรกรรม ให้ตอบว่ามีอยู่หลายคน

ด. ควรเล่ารายละเอียดและกลอุบายต่าง ๆ ของคนร้ายให้กับเด็กรับใช้

หรือสมาชิกในครอบครัวทราบ เพื่อเตือนอย่าให้หลงเชื่อเล่ห์เหลี่ยมของคนร้าย และให้มีการเตรียมพร้อมในการป้องกันเหตุร้าย

ญ. การจ้างคนงาน เด็กรับใช้ หรือพนักงาน ควรสำเนาบัตรประชาชนหรือบัตรประจำตัวต่าง ๆ ถ่ายรูปและรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว ญาติพี่น้อง หรือคนรู้จัก เพื่อสามารถติดต่อในภายหลังได้

ฎ. จกรายละเอียด คำนิ หรือลักษณะพิเศษของทรัพย์สินที่มีค่า และถ่ายเก็บไว้ทุกรายการหรือสลักเลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน, ใบอนุญาตขับขี่, ทะเบียนรถยนต์, รถจักรยานยนต์ เป็นต้น ลงในอุปกรณ์เครื่องใช้ที่มีราคาแพงเพื่อเป็นประโยชน์ในการแสดงความเป็นเจ้าของทรัพย์สิน

ฏ. อย่าเปิดประตูบ้านให้กับคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จัก

ฐ. ให้เพื่อนบ้านร่วมมือถ้าสงสัยว่ามีการโจรกรรมให้เบานกหวีดเป็น

ทอด ๆ

ท. มีการกวดขัน ป้องกัน และปราบปรามการซื้อขายยาเสพติดและการพนันให้มากขึ้น เพราะเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดคดีลักทรัพย์ในเคหะสถาน

ฑ. ควรมีการลงโทษที่รุนแรงแก่ผู้กระทำความผิดในคดีลักทรัพย์ในเคหะสถาน และไม่ควรมีการนิรโทษกรรม เพราะภายหลังจากมีการนิรโทษกรรมมักจะมีขโมยชุกชุมทุก
ครั้ง

ฒ. เจ้าหน้าที่ตำรวจควรหมั่นติดตามจับกุมคนร้ายในคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานอย่างต่อเนื่อง และมีการเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกัน จับกุมและปราบปราม รวมทั้งมีความรับผิดชอบในการสืบจับ มิใช่มีหน้าที่เพียงรับแจ้งความแล้วไม่สนใจติดตามอีก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย